

»Ne zavidam ti bivališča tù gôri,« rekla sem ji pred vrati; »res samó še tega sem pogrešala na denašnjem izprehodu!«

Povedati sem ji morala potem prejšnji dogodek, in ona, treznejša in resnejša od mène, dejala je:

»Oh, Mária, da bi bila pustila z robcem tudi sanjarstva svoja tam gôri!« —

Bil je potem še mnog lep dan, toda od tedaj nisem bila več tam; zdí se mi, da sem se res bala tako nagle prevare in neprijetnega vzbujenja iz svojih sánj!

Na vási.

1.

Ópirajo ob zori
 Vasi se beli dvori,
 Deklé tce védro v roki
 Hití na vir globoki.
 Vodé gredicam nosi,
 Dasi blesté se v rosi.
 A pride soluce dneva,
 Zató kropí jih deva,
 In skrb je vsa in sreča
 Nji zlasti roža rdeča.
 Komú li, roža mila,
 Bi tebe podarila,
 Ker streže v skrbi živi
 Deklě ti ljubeznivi?
 Ne véste li, sestrice,
 Soséde nje gredice?

2.

Studenec kipi
 Na sredi vasi,
 Po hladne vodé
 Dekleta hité.
 Kaj skrivno v uho
 Žgolé si takó?
 Le jedna ne vé
 Novice le-té.
 A zdajci vzkipi
 Na lice ji kri:
 »Nevesta si zdáj,
 Nas vabiš li kaj?«

y.

Vse so lépe!

Moje pesmi si hvalila,
 Ker ti prijajo močno,
 To si v zvezdo prekrstila,
 Ono v biser in zlató.

Vse so lépe, duša moja,
 Ker vzbudila si jih tí,
 In iz vseh ljubezen tvoja
 In lepota se glasi!

Knežan.

